

Erbij horen

In mijn vorige column schreef ik over omzien naar elkaar. Over een praatje, een wandeling of een kop koffie. Kleine gebaren die ervoor kunnen zorgen dat iemand zich minder alleen voelt.

Sinds mijn start als wethouder Sociaal Domein voer ik gesprekken met inwoners, vrijwilligers en organisaties. Ik luister, stel vragen en probeer te begrijpen wat er in Oostzaan leeft. Daarbij merk ik hoe belangrijk het is dat mensen zich niet alleen geholpen, maar vooral gezien en gehoord voelen.

Wat ik het meest waardevol vind aan deze eerste periode als wethouder, is dat ik in die gesprekken vaak meer leer dan ik vooraf had verwacht. Iedereen heeft een eigen verhaal, eigen ervaringen en een eigen kijk op wat belangrijk is in het dagelijks leven. Die gesprekken helpen mij om Oostzaan beter te leren kennen. Ze laten zien dat achter iedere vraag een mens schuilgaat met wensen, talenten en mogelijkheden.

Wanneer mensen ergens tegenaan lopen, gaat het gesprek al snel over problemen die opgelost moeten worden. Dat is begrijpelijk. Maar een hulpvraag vertelt nooit het hele verhaal. Om prettig te kunnen leven zijn contact met anderen, meedoen en mensen om je heen minstens zo belangrijk als een goede gezondheid. Voor mij betekent goede ondersteuning daarom: niet het probleem centraal stellen, maar de mens die tegenover je zit.

Juist daarom is het belangrijk dat ondersteuning dichtbij en toegankelijk georganiseerd is. Ook het Sociaal Plein speelt daarin een belangrijke rol. Een plek waar jong en oud welkom zijn. Of het nu gaat om vragen over zorg, welzijn, wonen, geldzaken of het dagelijks leven: inwoners moeten er terecht kunnen voor ondersteuning, een luisterend oor en een passende weg vooruit.

Want uiteindelijk gaat het niet alleen om hulp of ondersteuning. Het gaat erom dat mensen mee kunnen doen, contacten hebben en zich onderdeel voelen van onze gemeenschap.

Want erbij horen begint met gezien worden.

En omzien naar elkaar begint met elkaar zien.